

REFORMÁTUS HÍRADÓ

II. ÉVFOLYAM 1. SZÁM

MEGJELENIK ÉVENTE NÉGYSZER

A támogató kolozsvári református egyház-
községek: Felsőváros,
Hidelve, Írisz, Kerekdomb,
Szamosfalva, Törökvágás
és Újalsóváros.

Szerkesztőbizottság:
Ballai Zoltán, Bibza Gábor,
Kerekes Edit, Szöllösi Etelka

KATÓ BÉLA

Az első keresztyének hite a feltámadás-hoz kapcsolódik. Úgy is hívták kezdetben: húsvéti hit.

A haláltól való félelem, szorongás, rettegés nem elméleti kérdés, hanem valóságos. Mi úgy tudjuk, hogy minden ember egyedi teremtés, amelyet nem lehet megismételni. Ezért a halál olyan ellenség, ami ezt az egyetlenszerűséget veszi el. Pál apostol azt mondja az 1Kor 15,26-ban: „Mint utolsó ellenség töröltetik el a halál.” Igen, mindent le lehet győzni: betegséget, fájdalmat, gazdasági válságot, akár világbirodalmakat is, de a halál a végső ellenség, amely nem győzhető le. A legtöbb ember azért dönt az istenhit mellett, mert meg akarja óvni a maga és szerettei életét, reménykedik, hogy – úgy mint egy védőoltással – távol tarthatja a betegséget, a katasztrófát, a halált. Pál apostol nem általában reménykedik, hogy fog történni valami előbb-utóbb az életében, ami őt kimentí a veszedelemből, hanem azt mondja, hogy reménykedik a Krisztusban.

Édesanyám 87 éves hívő református asszony, templombajáró, gyermekkorom óta mindig erős volt a hite, a kommunizmus éveiben sem veszítette el a reményt, erején felül dolgozott, nevelt fel bennünket, gyermekeit, és hűséges társa volt immár 25 éve elhunyt édesapámnak. Közben eltemette szüleit, rokonait, soha nem beszélt a halálról, csak úgy, mint természetes dologról. Mindez azért volt lehetséges, mert egész életében reménykedett a Krisztusban. Ez annyit jelent, hogy az ő élete is betagolódott Krisztus életébe és az volt a reménysége, hogy Ő vigyáz reá, úgy, ahogy azt a Heidelbergi Káté első kérdéséből megtanulta: Mi életedben és halálodban egyetlen vigasztalásod? „Az, hogy mind

Húsvéti gondolatok

„Ha csak ebben az életben reménykedünk a Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje.”
1Kor 15,19–20

testestől, mind lelkestől, akár élek, akár halok, nem önmagamé, hanem az én hűséges Uramnak és Megváltómnak, a Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok, aki az ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eléget tett, engem a Sátán minden hatalmától megszabadított, és úgy megőriz, hogy az én mennyei Atyám akarata nélkül még csak egy hajszál sem eshetik le a fejemről, sőt inkább mindennek az én üdvösségemre kell szolgálnia.”

Mostanában azonban mintha megváltozott volna valami, még most sem mondja, hogy fél a haláltól, de amikor már fél kilépni a szobából, és nem akarja elhagyni otthonát, azt érzem, hogy ez küzdelem a halál gondolatával, ami tulajdonképpen benne szunnyadt mindig, de a tevékeny élet mindennapjai elnyomták benne ezt a

félelmet. Az biztos, hogy ebben az életben reménykedett a Krisztusban, de vajon a hite átvilágít-e a túlvilágba?

Pál apostol azt mondja, hogy nincs annál nagyobb nyomorúság, ha az ember reménysége megakad a halál pillanatában. Mi mindnyájan kaptuk Jézus Krisztust, akik benne keresztelkedtünk meg, és ezáltal a reménység fénysugara-it is, amely elkísér egész életünkben, de jaj nekünk, ha csak ebben az életben reménykedünk benne.

Naponta megrendítő haláleseteknek, hirtelen jött betegségeknek, tragédiáknak vagyunk tanúi. Amíg mindezek nem jönnek, jól működik a mi keresztyén hitünk, de amikor utolérnek bennünket, akkor megrendülünk. Krisztusban lenni azt jelenti, hogy velünk is mindaz történik, ami vele megtörtént: meghalunk és feltámadunk. Számunkra az egyetlen vigasztalás a feltámadásban van.

Sokan úgy gondolják, hogy a halálunkkal szemben némileg az vigasztalhat bennünket, hogyha olyan életművet hagyunk magunk után, ami századokon át fenntartja emlékünket. De nem lehet vigasztalás a halál kapujában az a tudat sem, hogy ültettem egy fát, és majd unokáim megemlékeznek rólam.

Egyedüli vigasztalás az, ha elfogadjuk, hogy Krisztusban van az életünk folytatása. Ez a határvonal, amely megkülönböztet bennünket egymástól. Az apostol azt mondja: „Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengeje”. A zsenge elsőt jelent, olyan hajtást, ami után a többi is következik, olyan kezdetet, amelyet milliók követnek. Jézus a halottak közül feltámadott első ember, de nem az egyetlen, hanem csupán csak az első. Olyan ez, mint most a tavasz virágai között a hóvirág, mely a tavasz hírnöke, de utána következik a többi, hiszen az élet megállíthatatlan. Ezért örömteli ünnep a húsvét a benne hívők számára.

Daniel Bonnell: The Beautiful Mess (Csodálatos összevisszaság)

A feltámadás lehetősége

BIBZA GÁBOR

Tavaszi hangulatunkban érkező húsvét ünnepe. A református egyházban mindig tényként beszélünk Jézus Krisztus feltámadásáról. Ez nemcsak tény, hanem lehetőség is számunkra. A feltámadás ünnepén megcsillan a lelki megújulás lehetősége mindazoknak, akik felismerik a feltámadás életbevágó fontosságát. A Kolozsvár és Kolozsvár környéki egyházközségek számára pedig az a tény jelenthet új lehetőséget, hogy ösztől ismét egyazon egyházmegyébe fogunk tartozni: a 2011 júniusában Brassóban tartott egyházkerületi közgyűlés határozata értelmében egyetlen, egységes kolozsvári egyházmegye jön létre 2012. október 1-jétől, amely a kolozsvári és Kolozsvár környéki egyházközségeket foglalja magába Kisbácstól Választóig és Magyarlétától Pusztakamarásig.

A lét nyomorúságából húsvétkor felocsúdó ember csak kapkodja a fejét. Mire is lenne szükségem? Mi pedig az új egyházi helyzetben gondolkodunk hasonlóképpen.

Önző vágyainkról való csipetnyi lemondásra lenne szükségünk bonyolódó világunkban, amit aztán konkrét tettek követhetnek. Odafigyelünk embertársainkra, környezetünkre. Tény, hogy személyes vágyaink széthúznak bennünket. Ez a magatartás közös ügyünk és a református egyház kárára van.

Reformátuskiválasztottságtudatunk, mely megtartó erő volt századokon keresztül, most inkább fölényeskedést, társaink lenézését szüli csupán. Éppen ezért folytonosságra lenne szükség, de úgy, hogy azzal építeni tudjunk, és ne romboljunk. A továbbépítés sokszor azt is jelenti, hogy rossz vagy rossz irányba mutató beidegződéseket vissza kell bontani, anélkül, hogy lerombolnánk mindent abból a rendszerből, amely kolozsvári református magyar népiünk megmaradását szolgálja.

Kolozsvár és a vidék továbbra is egymásra szorul. Az elerőtlenedő vidéki kicsi gyülekezeteket fel kell karolni. Senkiről sem mondhatunk le, sem Kolozsváron, sem vidéken, sem gazdasági megfontolásból, sem pedig ideológiai vagy teológiai szempontok miatt, mert minden lélek számít.

Új kezdet ez a húsvét számunkra. Legyen az egymásra találás pillanata. Igen fontos, hogy az alakuló egyházmegye születésénél bábáskodók tudása, bölcsessége Istentől megáldott legyen.

Tisztán, Krisztusban megújult lélekkel, jó szándékkal indulunk az alakuló új, egységes kolozsvári egyházmegye felé, hogy együtt, egymás hasznára és nem kárára, tudjunk eleget tenni a krisztusi küldetésnek és a kihívásnak, mely minden református életében változást, ma még ismeretlen új jövődöt hoz.

„Nemesebb feladat nincs egy lelkipásztor számára, mint templomépítő gyülekezetben szolgálni”

– vallja Bibza István, a Kolozsvár-Külső Egyházmegye nyugdíjba készülő esperese

„Nehéz megjósolni, hogy mi jöhet ezután; csak annyit tanácsolnék az utánam következőknek, hogy tartsák be az egyház törvényeit, vigyázzanak annak ősi rendjére”, magyarázza Bibza István, a Kolozsvár-Törökvágási Református Egyházközség lelkésze, a Kolozsvár-Külső Református Egyházmegye esperese, aki negyvenhárom év lelkipásztori és tizenkét év esperesi szolgálat után vonul nyugdíjba idén. Tanulmányait 1968-ban fejezte be a Protestáns Teológiai Intézetben, majd két év kolozspatai szolgálat után a belvárosi (Farkas utcai) és az alsóvárosi (Kétágú) egyházközségben volt segédlelkész. Az egyház kormányzását, adminisztrációját illetően sok mindent megtanult ebben az időszakban, és az igehirdetés szolgálatában is olyan gyakorlatra tett szert, amely nem mindenkinek adatik meg. A Magyarokasszonyok töltsék őt év önálló szolgálatot követően, 1980-ban kapott meghívást az újonnan szervezett Kolozsvár-Törökvágási egyházközségbe, ahol gyülekezet-szervezéssel és templomépítéssel járó feladatokkal is szembe kellett néznie. 2000 után tagja lett a Romániai Református Egyház zsinatának, és hat éven át vezette az Erdélyi Református Egyházkerület fegyelmi bizottságát. Tapasztalatairól, az évek során felmerült kihívásokról és a különböző szinteken való helytállás módjairól beszélgettünk Bibza Istvánnal.

FERENCZ ZSOLT

– Harminckét éve szolgál a Kolozsvár-Törökvágási egyházközségben; hogyan indult az itteni tevékenység?

– 1980-ban, amikor ide kerültem, egy alakuló gyülekezetet találtam. A Kolozsvár-Felsővárostól vált le ez a Donát-körzetrész, és bár csak névlegesen, de 3500 lélekkel megalakult a mai Kolozsvár-Törökvágási Egyházközség. Gyakorlatilag egy családi házunk volt a Ghibu-líceum szomszédságában, a tulajdonviszonyok tisztázása évtizedekig tartott. Belülről imaházzá alakítottuk, és 2008-ig ott tartottuk az istentiszteleteket, vallásórákat, bibliaórákat. Mivel azonban a terem csak leg több 150 ember befogadására volt alkalmas, szüntelen álmotdunk és imádkoztunk, hogy templomot építsünk ennek a gyülekezetnek. 1998-ban megkaptuk a szükséges engedélyeket, és hozzáfogtunk a templomépítéshez. A következő tíz év Isten csodáinak tíz éve volt.

A megalakulástól eltelt 32 esztendő ugyanakkor gyülekezet-szervező munkát is jelentett, hiszen amikor ide jöttem, pusztán csak annyit tudtam, hogy lennie kell itt néhány ezer léleknek. Bemutatkozó igehirdetésben a korinthusbeliekhez írt első levélből idéztem: „...egyfelől a zsidók jelt kívánnak, másfelől a görögök bölcsességet keresnek. Mi pedig Krisztust prédikáljuk, mint megszűntetett, a zsidóknak ugyan botránkozást, a görögöknek pedig bolondságot; Ámde magoknak a hivatalosoknak, úgy zsidóknak, mint

görögöknek Krisztust, Istennek hatalmát és Istennek bölcsességét.” (1Kor 1,22–24.) Ez a bibliai idézet pedig átvezetett az egész itteni munkámon, vezéregjévé vált a gyülekezeti szolgálatomnak. Hihetetlenül jól éreztem és érzem magam ebben a jelenleg 2006 lelket számláló gyülekezetben, mert rendkívül igyekvő, dolgozó, világosan látó, az igehirdetést hallgatni akaró és tudó emberek alkotják.

– 2002-ben határozott úgy a zsinat, hogy a lelkipásztori szolgálat esetében 65 évre csökkentsék a nyugdíjazási korhatárt, és – szintén egy zsinati határozat értelmében – csak két, egymást követő hatéves ciklusban lehet valaki esperes. Ez a két dolog egybeesett most az ön esetében...

– Mindenekelőtt hozzá kell szoknom, hogy az állandó elfoglaltság után egy másik időszak következik az életben, amikor másként kell berendeznem a hétköznapjaimat és az ünnepnapjaimat, és ezt alázatos lélekkel el is fogadom. Tavaly nyáron a két kolozsvári egyházmegye egyesítéséről is döntött az egyházkerületi közgyűlés Brassóban; ennek idén október 1-jétől kellene megvalósulnia, ilyen szempontból is második és utolsó esperese vagyok a Kolozsvár-Külső Egyházmegyének.

2000-ban, amikor megválasztottak esperesnek, és egyidejűleg tagja lettem a Romániai Református Egyház Zsinatának, új kihívásokkal kellett szembenéznem. Összességében tekintve esperesi szolgálatom 11 és fél éve öröm volt, és sikerült megoldanom a felmerülő feladatokat.

Keresztelő a Kolozsvár-Törökvágási Egyházközség új templomában

Legnehezebb az a hat év volt számomra, amíg az egyházkerület fegyelmi bizottságának elnöki tisztségét töltöttem be: 19 esetet kellett megvizsgálnunk, amelyek többnyire a lelkipásztorok szolgálati hiányosságairól szóltak, és olyan döntéseket kellett hoznunk, amelyek senkinek nem voltak kellemesek.

– Mi történt mindeközben zsinati téren?

– 2006-ban elkészült a Romániai Református Egyház Alkotmánya, az állammal való kapcsolatunk dokumentuma, amelynek alapján legálisan működik az egyház és intézményei Romániában. Emellett még három nagyon fontos – az egyház szerkezetével, a fegyelmi ügyekkel és a lelkipásztorok képzésével kapcsolatos – jogszabály is született, amelyek inkább az előbbieket változtatás, kiegészítés, időszűrését jelentik.

Úgy érzem, gyülekezeti és egyházmegyei szinten is sokat változott az élet, a közegyházban pedig jogszerűen zajlik az ügyek intézése: törvényes keretek között működik az egyház, és az egyházi vezetés is ezen az úton halad előre. Nagyon szeretném, ha ez az elkövetkező években is így maradna, hiszen minden egyház életében az a legfontosabb, hogy a keretek pontos ismeretében és a jogszabályok betartásával történjenek a dolgok. Ezek tartják egyben az egészet, befelé és az állam felé egyaránt.

– Hogyan kapcsolódnak egymáshoz ezek a szintek, lehet-e valamilyen rangsorolást felállítani közöttük annak függvényében, hogy mely tevékenységek álltak közelebb önhöz?

– Lelkipásztori és közegyházi szolgálatom legkönnyebb része az esperesi szolgálat volt, a fölötté lévő, a zsinati és a fegyelmi munka egyáltalán nem volt könnyű. A gyülekezeti munka pedig hihetetlenül szép volt, hiszen templomot építettünk: enél nemesebb, szebb, és nagyobb kitüntetés nem létezik egy lelkipásztor számára, mint templomépítő gyülekezetben szolgálni.

– Sikerült-e nemzetközi kapcsolatokat kialakítani az elmúlt

esztendő folyamán gyülekezeti és közegyházi tekintetben?

– 1990 előtt a gyülekezetnek nem voltak külföldi kapcsolatai, a rendszerváltás után azonban sikerült megteremtteni, elsősorban az Érd Központi Református Gyülekezettel. Jelenleg is jó viszonyt ápolunk a Miskolc-Avasi Egyházközséggel, továbbá a hollandiai és az észak-németországi reformátusokkal, ők nagyon sokat segítettek a templomépítésében.

Elnöke voltam a 2009. májusában létrejött Magyar Református Egyház Egyházalkotmányi Bizottságának is, erről a megbízatásomról néhány nappal ezelőtt, a Hajdúszoboszlón megtartott munkaértekezleten mondtam le.

– Hogyan látja, létezik-e utánpótlás, vannak-e olyan fiatalok, akiknek át lehet adni a vezetés felelősségét?

– Az Úristen gondviseléséből kitermelődött az a fiatal lelkipásztori közösség, amelynek képviselői alkalmasak lehetnek az egyház vezetésére és a református tudományosság továbbgagdagítására. Gondolok itt a doktorátussal rendelkező lelkipásztorainkra, valamint azokra a fiatalokra is, akiknek kellő képzettségük és rálátásuk van, hogy az egyházmegyét helyesen vezessék. Hogy mi jöhet ezután, azt igazából nehéz megjósolni. Csak annyit tudok tanácsolni az utánam következőknek, hogy tartsák be az egyház rendjét és törvényeit, valamint a testületek döntéseit, s tegyék mindezt úgy, ahogyan a prédikátor könyvének 12. fejezetében olvasható: „A dolognak summája, mindezeket hallván, ez: az Istent féljed, és az Ő parancsoltait megtartsad; mert ez az embernek földolga!”

Gyülekezeti szinten Gábor fiam az utód, ő a közösség vezető lelkipásztor, és ezt a feladatkört jól át is látja. Ma-napság ugyanis a gyülekezetek, és városok ez különösen igaz, csak akkor maradhatnak fenn, ha jól megszervezik a maguk belső életét. Elérkezett a belső, lelki növekedés ideje: növekedett a templomlátogatók száma, bővült a vallásórára

járó gyermekek köre. Az elmúlt négy évben átszerveztük a vallásórás nevelést, jelenleg mintegy 40-50 gyermekkel foglalkozunk.

– Úgy tűnik tehát, ilyen értelemben is adottak a keretek, de vajon mi mindenre kell még odafigyelni, hogy jó úton haladjanak tovább a dolgok? Melyek a legégetőbb feladatok jelenleg a Törökvágási Egyházközséget illetően?

– Eléggé szervezett a gyülekezet, hogy az elkezdett munka tovább folytatódjék, de emellett a lelkipásztor közvetlen munkatársai – kántor, irodavezető – és a presbiterek viszonylásától is sok minden függhet. A jelenlegi presbitérium tagjai mindenestre ügyes, felelősségtudattal rendelkező, hűséges emberek. Az udvarrendezés, a lelkészi lakás felújítása és a hátsó parokiális épület újjáépítése várat még magára, ami nem kis feladat, és előreláthatóan rengeteg pénzbe fog kerülni. Jelen pillanatban a gyülekezetnek nem nagyon vannak anyagi erőforrásai, de remélhetőleg idővel ez a helyzet is megváltozik.

– Esperesválasztás következik a nemsokára megalakuló egyházmegyében; milyen kihívásokat tartogat ez a változás a lelkipásztorok számára?

– Október 1-jétől negyven gyülekezet tartozik majd az új egyházmegyéhez, ez nagyszámú rendi és összehajlébeli változást is jelent: ennek az egy egyházmegyének lesz része ezután mind a 12 kolozsvári egyházközség, valamint a város körüli kisebb egyházközségek, különös tekintettel a mezőségi térségre. A lelkészek, akik eddig nem voltak közvetlenül egymás munkatársai, most azgyá válnak, meg kell szokniuk egymást, hogy együtt tudjanak szolgálni Istennek. Éppen ezért olyan esperesre van szükség, aki képes lesz kezelni az adódó konfliktusokat, és emellett kompromisszumkész is, hogy létrejöjjön az egyetértés, amely ebben a helyzetben elengedhetetlen. Hiszem, hogy mindez megvalósul, mert Isten vigyáz az Ő egyházára.

ROHONYI D. IVÁN

Bibza István 43 év lelkipásztori és 12 év esperesi szolgálat után vonul nyugdíjba októbertől

A nőszövetségi közösség, mint erőforrás

Földesiné Kántor Mária hernádnémeti lelkész, a Tiszáninneni Református Nőszövetség elnöke a szószéken

■ Napjainkban egyre nagyobb teret hódítanak a civil szervezetek – így a közösségek elerőtlenednek, és szerepük újraértékelődik. Ezért van nagy szükség a keresztyén nőszövetségek mentő, segítő és gyámolító szolgálatára. A keresztyén értékrend különbözteti meg a nőszövetségeket a világi közösségektől. Társadalmunk terhes örökségként cipeli magával a kommunizmus szellemi maradványait, naponta találkozunk egyháztól, hittől és Istentől eltávolító szellemi erővel. Az egyházban minden szolgáló fontos. A nőszövetségek a világ kísértéseinek kitett gyülekezetek szolgálatában állnak.

„Szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel, menjetek eléje vigassággal (...) adjatok hálákat néki, áldjátok az Ő nevét! (Zsolt 100,2.4)

Isten szolgálatra hívott el bennünket, asszonyokat, és általunk akarja eljuttatni Jézus szeretetét a közösségekhez. Mindenkinnek a szolgálata fontos a helyi gyülekezet számára, de csak akkor lesz hasznos ez a szolgálat, ha minden egyes tag felismeri a maga helyét a gyülekezetben. Szolgálatunk tartalmáról nem kapunk útmutatást ebben az igében, de a szolgálat módjáról nagyon lényeges

felkérést. Örömmel kell szolgálnunk, mert hálaadással tartozunk Istennek velünk közölt jótéteményeiért. Ezért az Ő akaratát kell keresnünk és cselekednünk szolgálatainkban. Mint egy finom szövött háló, védelmet kell nyújtanunk. Szolgálatainkkal életfeltételeket próbálunk jobbá tenni, élet-erővel, isteni félelemmel, hittel megtölteni életüket. Ezt a feladatot elsősorban a család életében kell betöltenünk, mert a közösségépítés első helye a család, mely minden nagyobb emberi közösség magja.

Mi a szerepünk egyenként a közösség építésében? Éppúgy, mint a családban, a közösségben végzett munka is egy folyamat, mely felismert, rávezet a megoldásra, nem megoldani akar. A bibliaóra a nőszövetség erőforrása. Innen merítünk erőt, hogy elsősorban a családban keresztyén életet tudjunk élni, de erőforrás ahhoz a szolgálathoz is, melyet a világban, az egyháztól távol élő asszonyok között végzünk. A közvetítő, a híd szerepét kell betöltenünk. Közösségben tanulunk meg egymásra figyelni, egymást meghallgatni, és megtalálni azt az utat, ami meghallható és járható, mert Isten a békéltetés evangéliumát bírta reánk, asszonyokra.

Nagyon fontosak az egyéni tettek egy közösség életében. A fejlődéshez, éppen úgy, mint a családban, az egyházban is tevékenységeket kell szervezni, rendszert kell kialakítani. Nagyon sok az olyan ember, aki egyszerűen képtelen nyitott maradni azokkal szemben, akik feltűnnek életében. Igazi közösség létrehozásához olyan emberekre van szükség, akik már megszabadultak előítéleteiktől, tisztában vannak saját képességeikkel. Meg kell találnom helyemet, de figyelembe kell vennem határait, hogy ne lépjem túl ezeket.

A mai világ hajlamos mennyiségben és nem minőségben mérni. Fel kell ismernem saját értékeimet, és ehhez mérten

kell vállalom feladatokat. Arra kell törekednem, hogy felmutassam a bennem levő értéket, mert ha ezeket tettekben és szavakban felmutatom, több napfény lesz a világban, több erő a jóra és megbocsátásra. Ezek az értékek mindannyiunkban benne vannak, mint valami tüzelőanyagok, de csak akkor gyulladnak meg, ha érkezik kívülről egy láng. Ez a belső tűzünk nagyon sokszor csak pislákol, szinte kialszik. Biztos mindannyian voltunk már szikrák valaki életében. Csak így válhatunk kölcsönösen áldássá egymás számára. Közülünk senki sem tudhatja, hogy miként hat embertársaira, és mit ad át másoknak önmagából. Csak egyet lehet tenni: adni, hogy kaphassak. Adni sok-sok szeretetet, megértést, odafigyelést és simogatást, hogy majd ezt én is mind-mind visszakaphassam. Akkor fog kialakulni igazi közösség, ha képesek vagyunk átadni magunkat a másik ember érzésvilágának, ha lemondunk arról, hogy ítélni kezdjünk, ha olyan értékrendet képviselünk, ami minőséget jelent. Ha meg tudom éreztetni embertársammal a bizalmat, akkor jól fogja magát érezni, megtalálja helyét a közösségben, és oda visszakívánczik. Ha támogatom érteiket, melyek az első találkozáskor felszínre jöttek, akkor a kapcsolat tovább fog fejlődni, és ő a közösség tagjává fog válni.

Lehet, hogy sok reménység beteljesületlen maradt, hogy sokszor csatlódások szorongatják szívünket, de ez csak azért van, hogy világosabban lássuk az egyetlen igaz szeretetet. S ha meg akarunk maradni, akkor nem a külső fények időleges csillogásában, hanem ennek a szeretetnek kiolthatatlan fényében és melegségében kell egymásra figyelni, lehajolni, gyógyítani, simogatni.

Végül álljon itt Albert Schweitzer utolsó igehirdetésének egyik gondolata: „Ami jót teszel, azt tekintsd természetesen – sőt kegyelemnek –, de amit veled tesznek, arra nézve soha ne mulaszd el, hogy hálát érezz, és ezt kifejezésre juttasd. Sőt, ha teheted, mutasd meg háládat tettekkel is! A hála a jótett gyümölcse, és örömet szerez, boldogsággal tölti el a jó cselekvőket. Ne halogasd hát a hála kifejezését, mert háláddal további jócselekedetekre ösztönözöd embertársaidat.”

Ferenczy Anna-Mária
Kolozsvar-Külső Egyházmegye
nőszövetségének elnöke

Húsvét táján

■ Érthetetlen! Már majdhogynem felfoghatatlan! Általában ezek a szavak járnak az ember eszébe, gondolataink pedig sok-sok kérdés körül kavarganak, melyekre ritkán tudunk válaszolni. Feltolulnak a „miért”, a „hogyanok”, a válaszok pedig, melyeket egy-egy prédikációból hallhatunk, a legtöbbször ésszerűtlennek tűnnek. Mi pedig keressük, kutatjuk a Szentnek lényegét, de amely pillanatban betekintést nyerünk, máris értetlenül torpanunk meg, mert értelmünk határait túlszárnyalja a megpillantott „szent-töredék”. Ésszerűtlenségek! Hiszen emberi ésszel felfoghatatlan magasságokban döntötte el Teremtőnk a maga terveit. Már a karácsonyi történet is, melyben halljuk, hogy az ég összeér a földdel, a „ki hitte volna?” kérdést veti fel, de a húsvét körüli események még tetézik mindezt, fokozzák érdeklődésünket, majd a pünkösti üzenetet hallva, sajátos keresztyén pályára bocsát minket az Ige.

Minden felgyorsult. Rohanás, események sokasága tarkítja a páska előtti napokat. Teológusok, kutatók ismertetik, hogy a korszakot különös váradalom tartotta lázban. Változás szelét remélték, és várták a megoldásokat, amelyek begyűríznék a hétköznapiakba is. Ezzel a várakozással fogadták a Mestert is a pálmaágas bevonuláskor, a felsőruhák leterítésekor. Kezdődjék végre a „szabadságharc”! Tiszteletüket ennek a várakozásnak a beteljesedéséhez kötötték. Bizonyítja ezt a virágvasárnap még „Hozsánnt” kiáltó embersereg „Feszítsd meg”-et üvöltő, dühös tömeggé változása, hiszen az elvárás, az emberi szempont nem teljesült be. Már az elején furcsa volt az egész. Ők lovas bevonulásra számítottak. Fegyvercsillogást és rabláncokat lelépő megmozdulásokra. Ehhez képest valami egészen más érkezett.

Az utókornak sokkal könnyebb dolga van már, hiszen több perspektívából szemlélheti az eseményeket. Hozzájárul ehhez a kellő történelmi időtávlat is, mely általában nagyobb objektivitást kölcsönöz az elemzőnek. Azonban kérdések ma is vannak. Méghozzá sok esetben válasza ingerlő kérdések. Csakhogy a válaszok a ráció számára elfogadhatatlanok.

Ha azonban kérdéseket teszünk fel, az azt jelenti, hogy jó úton haladunk. Legalább érdeklődünk, legalább feszít minket a tudásszomj, melynek az előrehaladásban hatalmas szerepe van. Sokan azonban már a bevonuláskor is csak hírértékként kezelték az eseményeket. Amennyit a szem lát, az elegendő, ne firtassunk dolgokat. Az események egymásutániséga elegendő volt a szalmalángszerű érzések kielégítéséhez.

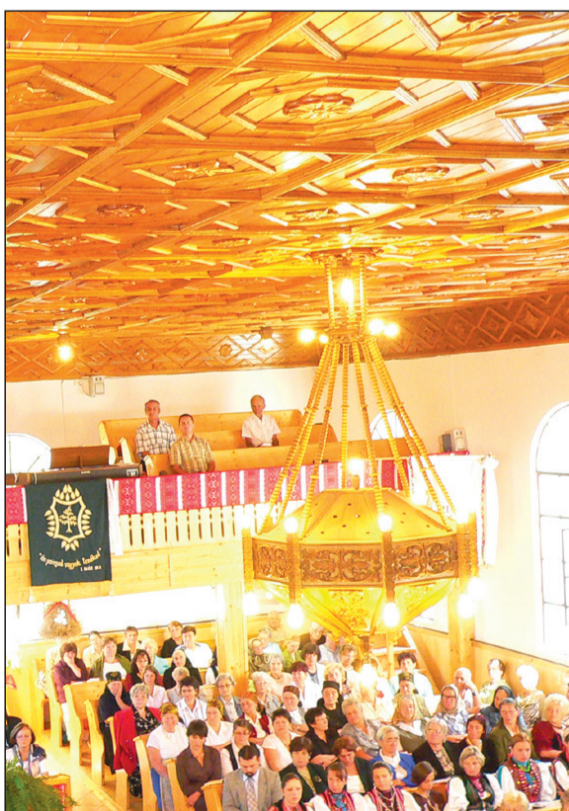
Voltak azonban olyanok, akik kíváncsiak maradtak ezek után is, a mélyebb összefüggéseket keresték, a dolgok értelmét kutatták. Nem engedték magukat elragadtatni a pillanatnyi és csak a mára néző öröme sodrásától. Némelyek írásba is foglalták mindazt, amit láttak, tapasztaltak. Ennek köszönhetően mi is betekintést nyerhetünk a „szent” terveibe.

És ott volt maga a „Szent”! Aki éppen az emberek számára felfoghatatlan istenségének köszönhetően haladt a maga pályáján. Nagy és értelemmel fel nem fogható még ma sem a „miért”-re adott és kapott válasz. Nem ezt vártuk volna. Embri szempontok azonban látszólag nem érvényesültek. De csak látszólag! Hiszen itt ér utol minket is a történelmi távlat jelentősége, de leginkább a hit csodája. Megmagyarázhatatlan események kavalkádjában érzékel hozzánk is a húsvéti ünnepkör. És mégis olyan boldogító a hívó szavára mindaz, ami most történik. Még ha számárháton vonult is be. Még ha látszólag le is győzött. Mi már tudjuk, mi már hisszük, hogy a történet, a mi történetünk nem itt ér véget. Most kezdődik! Hiszen az események gyors egymásutánban zajlanak, a mélység nyomozó sötétsége hamar égből emelő magasságba csap át. És már nem számít a látszat, már nem fáj annyira a jelen. Hiszen kecsgetető jövővel állunk szemben. Olyan jövővel, mely – a Mesternek köszönhetően – túllát a sötét, figyelmünket a mai naphoz bilincselő jelenen.

Embri szóval ennyit magyarázhatunk, de most nem az emberi szavak a fontosak, hanem sokkal inkább az érzések, a boldogító, rabláncokat alázatosan és szelíden letéző, számunkra is jövőt biztosító, nagyságos isteni terv megvalósulása. Részünk van benne! Részünk volt a megfeszítésben, de keresztyén elhivatásunk betöltése gyümölcseként részünk van a Krisztus-szerezte örök életben is.

A világ ma is tele van hírértékű eseményekkel. Tudatunkat folyamatosan elárasztják a pillanat híreivel. Húsvétkor azonban hadd hangozzék az egyetlen figyelemre méltó üzenet: Krisztus feltámadott!

Kerékyártó Zsolt

Régiós nőszövetségi találkozó Györgyfalván

Virágvasárnapi konfirmáció Szamosfalván

Kolozsváron és környékén hagyományosan virágvasárnapon szokták a 14-15 éves fiatalok konfirmációi ünnepségét tartani. Napjainkban előfordul, hogy egyes egyházközségek ettől eltérő időpontban – pl. pünkösdkor vagy nyáron – szerveznek konfirmációt, ám ezek inkább kivételes esetek. A Szamosfalvi Református Egyházközségben a hagyományt megőrizve, virágvasárnapon konfirmáltak a fiatalok: 5 fiú és 5 lány. Ebben a kisközösségben a konfirmáló ifjak száma évek óta megközelítőleg tíz körül alakul, jövőre 5 fiatallal számolnak.

ARANYMONDÁS

„Nem (...) ezüstön vagy aranyon váltattatok meg (...), hanem (...) a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén.” (1Pt 1,18-19)

A húsvét örömhírét...

...megtudhatod a helyesen megfejtett rejtvény második sorából!

1. Gyűrűt húzunk rá
2. Hideg évszak
3. Esőben álló
4. Szalad

5. Csapadék
6. Ifjú, röviden
7. Tagadószó
8. Helyet foglal
9. Azon a helyen
10. Ilyen a rossz retek
11. Röviden: imádság
12. Felső végtag
13. Friss
14. Visz ellentéte
15. Attól az időtől fogva
16. Ezen a helyen

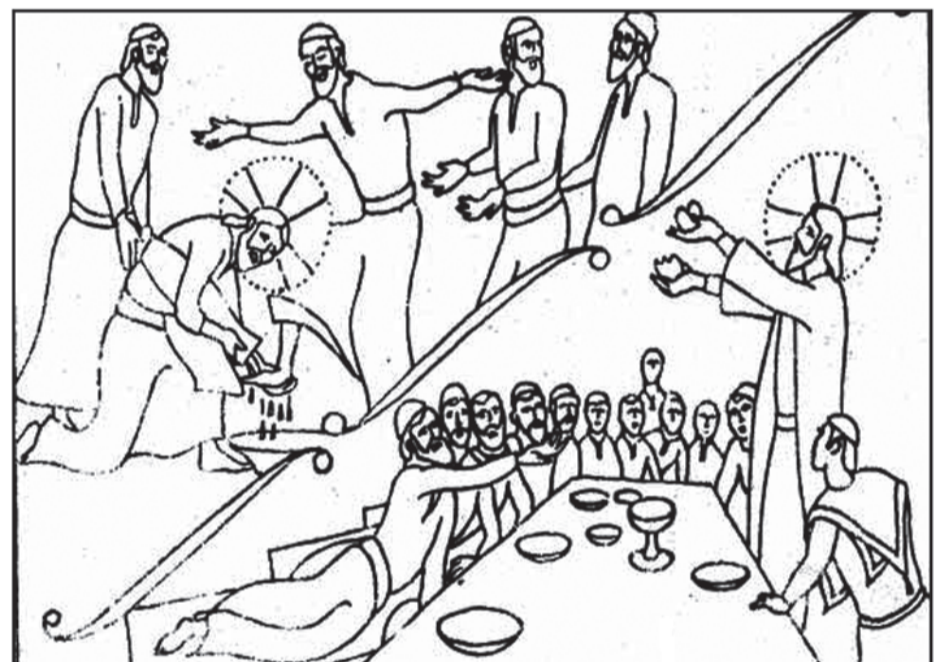
1	2	3	4	5

6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16

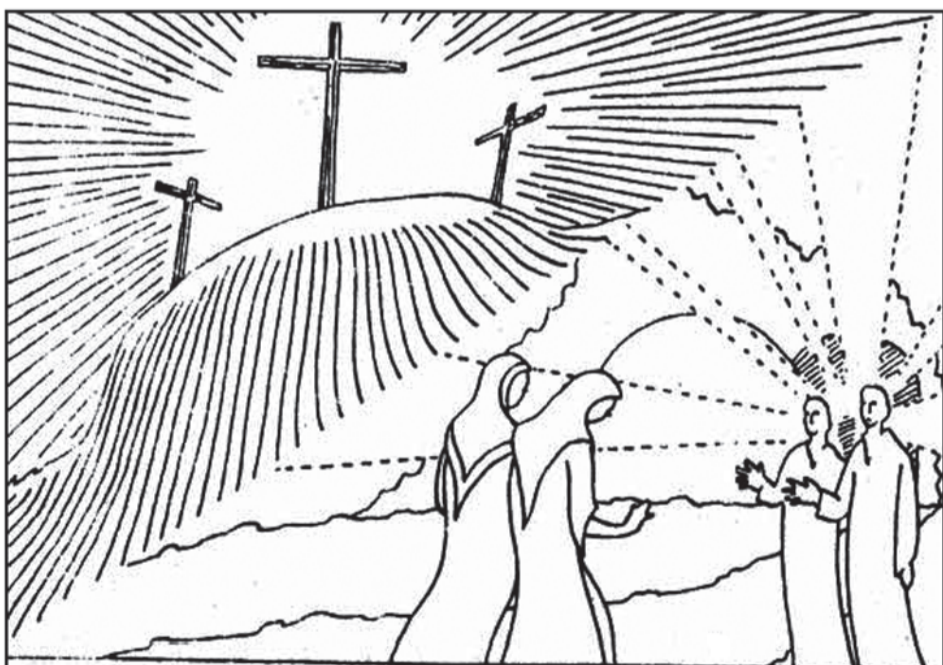
Kedves barátom! Az alábbi négy kép alatt megjelölt igehelyeket megkeresheted a Bibliában, így pontosan megtudod, milyen történetet rejtenek a rajzok. Varázsold színesebbé a képeket, kifestve azokat! Címet is adhatsz nekik!

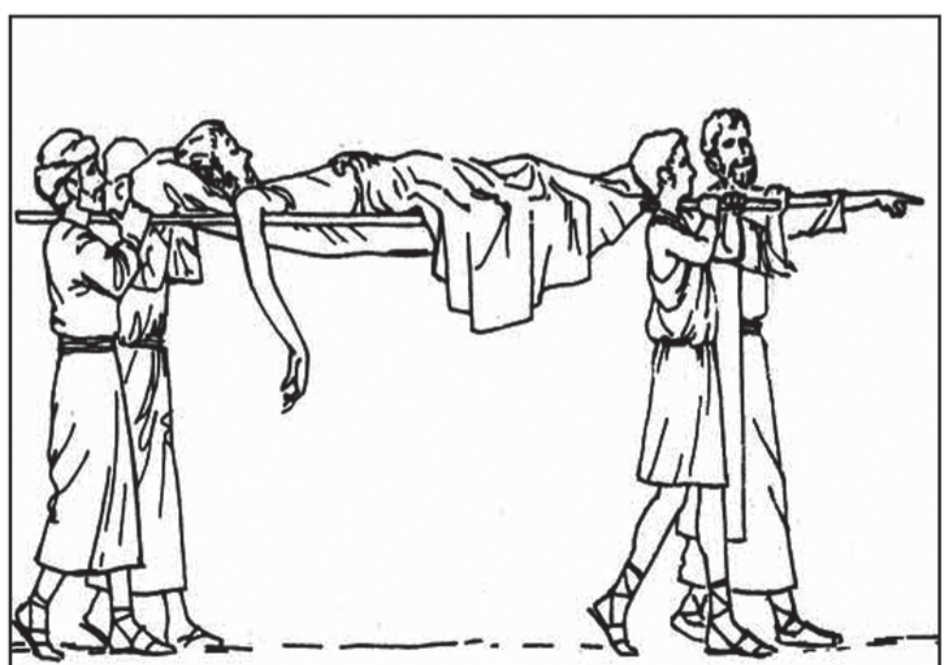
Lukács 19, 36–38

János 13, 4–10 és Máté 26, 26–28

Máté 27, 33–39 és Máté 28, 2–6

Lukács 7, 11–17